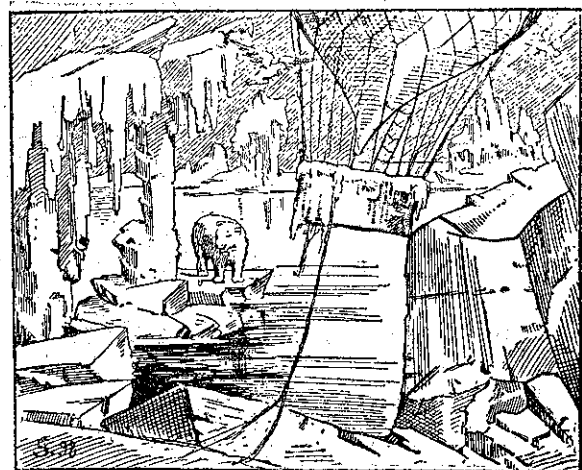

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Η εικών παριστά τον Βόρειον Πόλον. Τό έννοσι κανείς από τους πάγους, από την λευκήν άρκτον και από την έρμιαν.

ΑΝΘΩΣΙΣ. Αι Μαγικαί Εικόνας ύπάρχουσι εις τόν άστρονομόν των Άστρων των Πνευματικών Δοκίμων.

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

«Ήτο μίαν φοράν κι' έναν κοιρόν ένα άνδρόγυνο. Παιδιά δέν είχαν. Δέν ήσαν πλούσιοι: άλλα ούτε και πτωχοί. Είχαν τό δικό των και ήμπορούσαν νά ζήσουν καλά.»

«Ένα βράδυ ο άνδρας επέστρεψεν εις τό σπίτι του και εκάθησαν μαζί και συνωμιλουν.»

«Ο άνδρας ήτο δυσηρεστημένος: κάποια έργασία του είχε αποτύχη εκείνην τήν ήμέραν και παρεπονείτο εναντίον τής τύχης του, πράγμα τό όποϊον συνέβαινε συχνά.»

«Η γυναϊκά του τό εδάστα τό ίσον, κατά τό λεγόμενον, και οι δύο εσύγχιραν τήν άτυχίαν των, όπως αυτοί την εστοχάζοντο, με τήν εύτυχίαν άλλων, γνωρίμων και γειτόνων των. Και ο φθόνος τούς εφαρμάκωνε.»

«Τάμαθες δά, ελεγεν ο άνδρας προς τήν γυναϊκά του, πώς ο Μιχαλάκης ο γειτόνας μας καθώς εσκαβί: ετό άμπέλι του βοήκε χωσμένο ένα κιούπι φλωριά;»

«Αμ! ο μιλωνάς ο Γιάννης που κέρδισε εκείνη τή δίκη που είχε και θά πάρη τώρα δέν ειξέρω πώσες χιλιάδες, όπως ελεγαν σήμερα ετή βρύσι ή γειτόνισσες;»

«Αμ! ο άνεψιδος του παπα που τουλθε ξάφνα μιά κληρονομιά μεγάλη και τρανή από ένα θεϊόν του που ήτανε χρόνια ετό Μισίρι; Νά, κλωσιά! νά, τύχη! Όχι: σάν τή δική μας τή γρουσουζία, τή στρίγλα, που μιά σταλιά ψωμί μας δίνει κ' εκείνο με γρίνια και με στενοχώρια!»

Και εξηκολούθουν τας μεμψιμοιρίας και εφαλλον τόν εξάψαλμον τής μοίρας των με χίλια δυδ τέτοια επίθετα.

«Εξάφνα τό δωμάτιον, τό όποϊον είχε πλέον σκοτεινιάση, ελαμψεν από έν άλ-

λόκοτον φώς, και μέσα εις τήν λάμψιν εφανή μιά γυναϊκα ώραία, με μία μορφή όπου είχε κάτι τό ούράνιον και ή όποια εκρατούσε ένα μικρό χρυσό σκήπτρον εις τό χέρι.»

«Έγώ είμαι ή Μοϊρα, τούς ειπε με φωνήν ισχυράν και μελωδικήν. Είνε καιρός που ακούω τά παρατόνά σας, και ήλθα νά επανρθώσω τό άδικόν μου. Ζητήσατέ μου έως αύριον τό πρωί τρία πράγματα, και άμα τα ζητήσετε εύθως θά τα λάβετε.»

Και πριν προφθάσουν οι δύο σύζυγοι νά συνέλθουν από τήν εκπληξιν και από τόν φόβον των, ή όπτασία εγένινεν αφαντος.

«Αφού εμειναν θαμβωμένοι και ζαλισμένοι διά κάμποσην ώραν, όταν ήμπόρεσαν νά όμιλήσουν εκύτταξαν ο ένας τόν άλλον με άπορίαν.»

«Και τώρα τί θα κάμωμεν; ειπεν ο άνδρας.»

«Νά ζητήσωμεν γρήγορα τά τρία πράγματα.»

«Και σάν τί θα ζητήσωμεν;»

Και άμέσως ήρχισεν ή συζήτησις και ή φιλονικία μεταξύ των. Νά γυρεύσωμεν πλούτη! ελεγεν ο ένας.

«Νάι, αλλά νά γυρεύσωμεν και ύγειαν: τί το θέλεις τό χρυσό λεγένι και νά φτύνης μέσα τό αίμα;»

«Και νά ζητήσωμεν και χρόνια πολλά ζωής, για νά χαρούμε τά πλούτη.»

«Και νά ζητήσωμεν και παιδιά, για νά ήμπορέσωμεν νά τους τ' άφίσωμεν.»

«Και νά γυρεύσωμεν και νειάτα.»

«Και εύμοφία.»

«Και δόξα και τιμές, για νά μας θαυμάζη ο κόσμος και για νά σκάσουν οι έχθροί μας.»

«Έγώ ήθελα νά πετώ ψηλά ετόν άέρα σάν πουλί και νά είμπορώ πετώντας νά πηγαίνω έως τ' άστρα, δια νά τα ιδώ από κοντά τί είνε.»

«Και εγώ ήθελα νά ήμπορώ νά καταβαίνω έως εις τά πλέον σκοτεινά βάθη τής θαλάσσης, δια νά ιδώ τί κρύπτεται εκεί μέσα.»

«Τό καλλίτερον ήταν νά γίνεται κανείς άόρατος όταν θέλη και νά τα εξουσιάζη όλα.»

«Αμ τόν χάρο, τόν ξεχάσαμε! Πρωτα άπ' όλα τ' άλλα πρέπει νά ζητήσωμεν τό άθάνατο νερό για νά μη πεθάνωμεν ποτέ.»

Και εξηκολούθησαν με αυτόν τόν τρόπον τήν συνουμίαν αρκετήν ώραν και καθένας εκστίαζε νά φαντασθή τό πλέον παράξενον και τό πλέον πολύτιμον κατά τήν ιδεάν του πράγμα, δια νά το ζητήση από τήν Μοϊραν.

«Γυναϊκα, επήραμε βλέπω τόν κατήφορον! ειπεν ο άνδρας ο όποιος εκάταλαβε πρώτος τό παραστράτημά των. Η Μοϊρα μας ειπε νά ζητήσωμεν τρία πράγματα, κ' εμείς έως τά τώρα εσκεφθήκαμεν εκατόν. Τό καλλίτερόν που θά κάμωμεν είνε νά τ' άφίσωμεν τώρα, νά πλαγιάσωμεν και νά σκεφθώμεν με τήν ήσυχίαν μας. Μάτι βέβαια δέν θά κλείσωμεν άπόψε, ώστε θά έχωμεν καιρόν νά εκλέξωμεν τά καλλίτερα έως αύριον τό πρωί και νά συμφωνήσωμεν. Ως τόσον στρώσε νά δειπνήσωμεν.»

«Και τί νά δειπνήσωμεν όπου δέν έχωμεν τίποτε, απήντησεν ή γυναϊκα.»

«Αλήθεια, εξέγασα νά ψονίσω τίποτε από τήν πολλή μου σκασί, ειπεν ο άνδρας.»

«Και τό κελλάρι μας δέν έχει τίποτε.»

«Εκάθησαν ως τόσον και ετραγάνιζαν όλίγον ξηρό ψωμί όπου εύρέθη, με τό κεφάλι γεμάτο από σκέψεις και ιδέας.»

«Νάχαμε τουλάχιστον ένα λουκάνικο! ειπεν ώσάν αφρημένη ή γυναϊκα.»

Δέν επρόφθασε ν' άποτελειώση τόν λόγον τής όπου από τήν καπνισμένην όροφήν του σπιτιού έπεσεν εμπρός των, επάνω εις τό τραπέζι των, ένα χονδρόν και παχύ όρεκτικόν λουκάνικον.

«Εκοκάλωσαν και οι δύο και εκυττάχθησαν με φόβον και εκπληξιν: άλλ' αφού επέρασεν ή πρώτη στιγμή, ο θυμός εκυρίευσεν άμέσως τόν άνδρα και τον εκάμε μανιώδη.»

«Τί εκάμες, μωρή στρίγλα! ειπε με φωνήν φοβεράν προς τήν σύζυγόν του, ή όποια ζαρωμένη και ντροπιασμένη εκύτταζε τό λουκάνικον. Τί σου ήλθε, αστάχαστη και άμυαλη γυναϊκα, νά όρεχθής λουκάνικο! Ορίστε! Από τά τρία δώρα τής μοίρας εκάσαμε τό ένα και εκεί όπου ήμπορούσαμεν νά ζητήσωμεν με αυτό έλους τούς θησαυρούς του κόσμου, εξωφλήσαμε με ένα λουκάνικο! Ηθελα, κακομοϊρα μου, δια τιμωρία σου, αν ήτο βολετόν, αυτό τό λουκάνικον, νά σηκωθή και νά κολλήση εις τήν μύτην σου.»

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΔΙΑ ΤΟΝ 72ον ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Ίδε τήν Προκήρυξιν έν τή επομένη σελίδι.)

Και τό λουκάνικον, κινούμενον από άόρατον μαγικήν δύναμιν, εσηκώθη δια μιάς και εκόλλησεν εις τήν μύτην τής γυναϊκός.

«Ο άνδρας εμεινε χάσκων και ώσάν άπολιθωμένος από τήν φρίκην και ήκουε τας τρομεράς φωνάς τής γυναϊκός, ή όποια ματαιώς εκοπίαζε ν' άποσπάση τό διαβολικόν λουκάνικον από τήν μύτην τής.»

«Ο θρηνος και ή απελπισία τής δέν περιγράφονται: και αφού ειδεν ότι τό δυστύχημά τής ήτον ανεπανόρθωτον, εστράφη ώσαν τίγρις προς τόν άνδρα τής.»

«Τί νά σου πώ τώρα και εγώ; του ειπε. Ορίστε, τρελέ και κακομοϊρη, τί εκάμες με τόν ασυλλέγιστον θυμόν σου. Τουλάχιστον ύστερα από τό ιδικόν μου σφάλμα μας εμειναν άνδρη δύο ζητήματα, και ήμπορούσαμε με αυτά νά γίνωμεν εύτυχεϊς. Ένώ τώρα δέν μας μένει παρά ένα... ή καλλίτερα δέν μας μένει κανένα, διότι τό τρίτο όπου θά ζητήσωμεν είνε νά ξεκολλήση τό λουκάνικον από τήν μύτην μου.»

Ματαιώς επροσπάθησε νά την παρηγορήση ο άνδρας τής με χίλιες δύο ύποσχέσεις. Έκοπίασε νά την πείση νά ζητήσουν με τό τελευταϊον ζήτημα θησαυρούς άμετρήτους και αυτός νά τής κατασκευάση μίαν θήκην χρυσήν όπου νά κρύπτη τό λουκάνικον, και νά τής χαρίση, ετι άλλο ήθελε: άλλα και τά χάνια και αι συμβουλαί επήγαν όλα χαμένα. Η γυναϊκα επέμενε και αφού όλην τήν νύκτα εδάσταξεν ή φιλονικία, ο άνδρας τό πρωί ήναγκάσθη νά ενδώση.

«Εζήτησαν λοιπόν μαζί και οι δύο νά πείση τό λουκάνικον από τήν μύτην τής γυναϊκός. Και τό λουκάνικον εύθως έπεσε.»

Τότε εμφανίζεται εις αυτούς πάλιν ή Μοϊρα με ένα χαμόγελο γλευαστικόν εις τό στόμα και αφού τους εκύτταξε δειλους και ντροπιασμένους εμπροστά τής, με ένα βλέμμα ώσάν νά τους ελεεινολόγει, τούς ειπε με φωνήν αυστηράν.

«Βλέπετε πόσον ήσαν δίκαια τά παρατόνά σας! Τέτοια είνε και τά παρατόνα όλων των ανθρώπων όπου κλαιονται και κατηγορούν τήν μοϊράν των. Έγώ σας εδωσα τό μέσον νά γίνετε και πλούσιοι και ισχυροί και ενδοξοί και εύτυχημένοι, και σεις από τήν άφροσύνην σας, όλα τά αγαθά τής γής τά άντηλλάξατε με ένα λουκάνικο! Βάλετε γνωσιν από τώρα και εις τό εξής και συλλογισθητε ότι ή μοϊρα, ή καλλίτερα ή μεγάλη και άόρατος Δύναμις όπου κυβερνά τόν κόσμον, γνωρίζει πολύ καλλίτερα από κάθε άνθρωπον πώς νά μοιράζη με δικαιοσύνην τά αγαθά.»

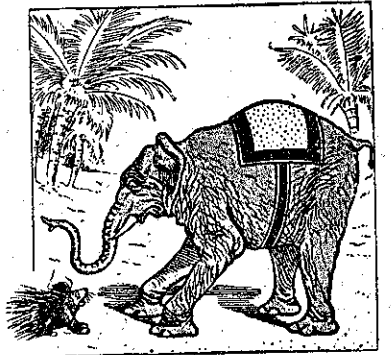
Και ή Μοϊρα εγένινεν αφαντος.»

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

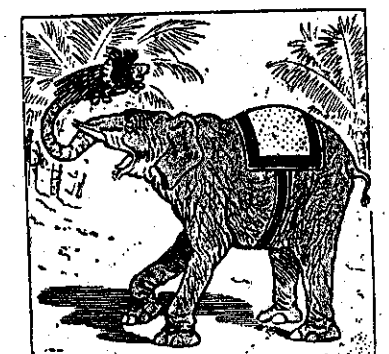
[Έκ του Ημετέρου Κ. Φ. Σκόκου]

1

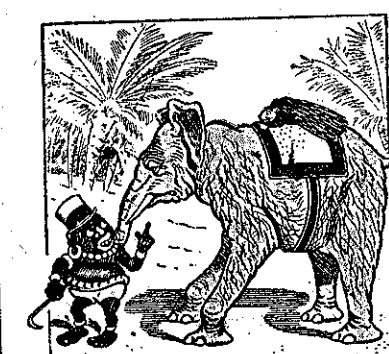
2

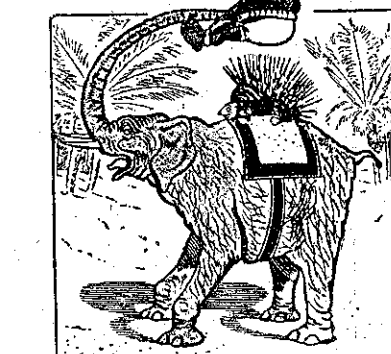
3

4

5

6

7

8

